

[Jørgen Gram.]

sige med Tryghed, at en tysk Statsborger eller en statsløs, der senest har været tysk Statsborger, har været absolut loyal, der maa Ministeren efter det i § 5 forudsete Nævns Indstilling fritage for Konfiskation af den paagældendes Ejendom efter Ansøgning. Der paalægges her dette Nævn og Ministeren et uhyre Ansvar. Paa den ene Side gælder det det enkelte Menneskes økonomiske Eksistens, paa den anden Side det tungt vejende Hensyn og Ansvar over for vor og vore allieredes faste Beslutning om Gennemførelsen af de i Lovforslaget nedlagte Forholdsregler for den fremtidige Landefreds Skyld.

Jeg er klar over, at der ikke mindst i Sønderjylland er en statsborgerlig Blandthed som intet andet Sted paa Grund af den geografiske Beliggenhed og historiske Udvikling. Mange vil derfor rammes af disse Bestemmelser. Over for dem, der har staaet paa Fjendens Side, maa Lovens Bestemmelser naturligvis føres igennem, men hvor det gælder Ejendomme og Værdier, hvis Ejere her i Landet paaviselig har staaet den tyske Ekspansion fjernt, er Fritagelse altsaa mulig, men ogsaa nødvendig. Der vil i Sønderjylland gøre sig et vist Slægtskabsforhold gældende baade fra nyere og gammel Tid, som kræver en nøje Gennemgang for ikke at ramme uskyldige. Mange danskfødte Kvinder, der, saaledes som nævnt i Forslaget, ved Giftermaal er overgaaet til at blive tyske Statsborgere, har Ejendom og Værdier i Landet, enten de nu bor her eller ej, og der bor et stort Antal tyske Statsborgere her, som igennem mange Aar har søgt at blive optaget som danske, har betragtet sig og virket som en af vore egne, men paa Grund af et af de mange Forhold, der paa dette Omraade kan spille ind, dog er forblevet staaende som tyske. Under saatter. Døren for disse til at blive frie er efter Lovforslaget ikke slaaet i og maa heller ikke være det.

Det glæder mig, at det er nævnt, at Ejendomme tilhørende det danske Mindretal Syd for Grænsen, selvfølgelig har Adgang til Fritagelse. Det samme maa gælde for tidligere Danske, der f. Eks. som Forretningstolk har slaaet sig ned andetsteds i Tyskland, men dog har bevaret Forbindelsen herhjem ad.

Idet Enkeltheder i Lovforslaget selvfølgelig maa drøftes i et kommende Udvalg, skal jeg kun nævne et Par Ting.

Efter § 7 skal Kommissarius forpligte sig til at eftersøge al af Loven omfattet Ejendom, og han kan afkræve private og Institutioner alle skønsmæssigt fornødne Oplysninger til Sagens Gennemførelse. Det fremgaar heldigvis af hele Forslagets Opbygning, at Loven og dermed ogsaa dette Opdagerarbejde skal realiseres hurtigst muligt.

Efter § 8 overtages fast Ejendom, der omfattes af denne Lov, hurtigst muligt af Kommissarius. Herindunder falder alle i Krigen for tysk Regning opførte og erhvervede Ejendomme samt f. Eks. de Vogelgesangske Ejendomme. Efter sidste Stykke i § 8 skal der være et vist Samarbejde om Afhændelsen af overtagne Landbrugsejendomme med Jordlovsudvalget. Dette er rimeligt, og det er rigtigt, at de Objekter, der egner sig til Udstykning, overtages af Jordlovsudvalget, men det er altsaa ikke nødvendigt, at Jordlovsudvalget skal afhænde dem alle; dog er en hurtig Afhændelse, ikke til alle og enhver, men over paa sikre danske Hænder, et af Lovens klare Formaål.

I §§ 12, 13 og 14 paalægges det Kommissarius ved Likvidation at udskille enhver tysk Indflydelse gennem Aktier, derunder ikke mindst i Selskabers Bestyrelse. Dette vil i mange Tilfælde ikke være saa let, idet en jævn, god dansk Mand godt hidtil kan have repræsenteret tyske Forbindelser paa den Maade, saaledes at han ikke bør diskvalificeres.

Maa jeg lige til § 20 om Patenter bemærke: Vilde det i denne Forbindelse ikke være det bedste, hvis Patentrettigheder, Licenser, Varemærker o. lign. blev kapitaliseret og overtaget af den danske Stat? Kapitalen indgaar jo som Afdrag paa vort Tilgodehavende, og ved Frigivelse derefter af Rettighederne til det danske Samfund vil der paa det paagældende Omraade aabnes Mulighed for billigere Vare, som vil være til Fordel for hele det danske Folk i Fremtiden.

Lovforslaget er som nævnt indgribende, men Loven er jo nødvendig i det endelige Opgør med Fortiden og i Fredsbestræbelserne for Fremtiden i det hele, paa Linie med, hvad de i Konferencen i Paris deltagende 18 Lande ansaa det for nødvendigt at gennemføre.